

Neorealisme colorista

La trama: Barri del Trastevere, Roma. Gianni és un sexagenari que té cura de la mare en un pis, com sigui que l'economia trontolla, es veu obligat a atendre la mare de l'administrador de la finca a canvi de saldar els deutes, durant la festa del 15 d'agost.

La pel·lícula: El cinema italià sembla recuperar l'instint creador de la postguerra de 1945, quan els Vittorio de Sica, Rossellini i el primer Fellini apadrinaven el naixement d'un nou realisme. Una manera fresca, amb voluntat de testimoni social, que feia de notari filmic sobre una realitat que es presentava a cel obert i sense arranjaments estètics: *Vacaciones de Ferragosto* s'inspira en aquell neorealisme al servei d'històries íntimes i ínfimes amb flaires de pati veïns i carrers transitats per gent del barri, un dia qualsevol. Això suposa una mínima posada en escena, càmera a l'espatlla, actors no professionals, so directe i sobreposició d'improvisació a l'hora de captar, sense alterar massa, l'alè de vida d'un nucli familiar i veïnal. Una mica menys i estaríem davant d'un docu-

Vacaciones de Ferragosto

Direcció i guió: Gianni di Gregorio. Intèrprets: Gianni di Gregorio, Valeria de Franciscis, Marina Cacciotti. Itàlia, 2008. 75'. Funatic.

mental d'última generació. Gianni di Gregorio (Roma, 1948) debuta en la direcció, tot i que la seva experiència en el teatre popular i en la confecció de guions (*Gomorra* de Matteo Garrone, aquí productor de la pel·lícula) l'han dotat d'una saviesa narrativa de la que se'n beneficia aquesta petita joia de cinema costumista sobre un grup format per quatre ancianes vitals i un home respectuós que les atén amb exquisida diligència. Gianni di Gregorio hi aboca un bon retall de vivències personals, tant pel que fa al moll de l'ós del relat, com per l'excel·lent partit que treu de la interpretació d'aquestes actrius per un dia, inefables en la seva transparent sinceritat i desimboltura davant la càmera. Cinema, doncs, sense (aparents) pretensions. Amable, senzill, quotidià i genuïnament italià, més ben dit, romà. Alhora, deixa al descobert la solitud i precarietat de la gent gran en la societat d'avui. Sobretot en períodes vacacionals.

La imatge: Quan les quatre amigues donen diners al bonjan Gianni, per allargar l'estada.

La frase: "*Després dels brindis, s'ha acabat la festa*", es lamenta el grup d'ancianes. O havent tingut calidesa i afecte, la (trista) realitat s'imposa.

La recomanació: Ideal per a qui li agrada paladejar (o és papellejar?) films tranquils, on aparentment no passa res.